

gammel, gik han i Kloster, da blev han skikkelig og forstod, at det ikke gik an at fortsætte. Det er muligt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing nu føler, at han har naaet den Alder, hvor det er passende at gaa i Kloster, og hvor det ikke passer sig for ham at bruge stærke Ord overfor Modstanderne, men han maa ikke forlange af os andre, at vi skulle være naaede til den samme Alder som han og sige, at nu skulle vi vogte os for at angribe det, Modstanderne lave, naar det staar i Modstrid med, hvad de selv have lært os.

Det er jo saadan, at vi kunne sige, at de Udtalelser, der her ere faldne, vise, at den Politik, som indledes af Reformpartiet i 94, var rigtig. Det var rigtigt, at man gik imod de Moderates Politik i 1894, der er blot det sørgelige ved det, at det ser ud, som om det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti glide over til dem, han den Gang brugte de stærke Ord overfor. Og hvad blive Konsekvenserne? Det er rigtigt, som det blev udtalt lige nylig af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) og af det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann), at hvis den gamle Fæstning er en Fare, hvorfor sløjfes den saa ikke straks? Nu maa vi ikke komme med Mistænkeliggørelse, siges det, man maa ikke sige, at det har aldrig været Meningen, at Fæstningen skal sløjfes, den Fæstning, som de Moderate og Førstemanden i Ministeriet i 1894 ikke var saa kede af, vi maa ikke sige, at der bliver ikke Tale om at sløjfe den, det bliver det næste Skridt. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem fra Ringkøbing i Dag kunde se lige saa klart paa Sagen som i 1894, da han sagde, at et saadant Skridt fører et andet med sig, ikke alene dette, at man faar den gamle Fæstning ind som Led i Befæstningsanlægene, men samtidig med, at der skal arbejdes videre her paa, skal der ofres endnu flere Millioner, end her er Tale om.

Der er imidlertid een Ting, jeg har været glad ved under Sammenstødet mellem det ærede Medlem fra Ringkøbing og den højtærede Forsvarsminister, dette Sammenstød, der var i saa venskabelige, høflige og elskværdige Former og ikke som i 1894. Da den højtærede Forsvarsminister talte om, hvorledes han fra sin op-højede Plads saa Ting, som andre ikke kunde se, og at vi skulde have den Tillid, at naar han saa noget saadant, skulde vi tage Konsekvensen deraf, saa sagde det ærede Medlem fra Ringkøbing: Græder ikke, Børnlille, det turde være, at en Del

af det ikke var sandt, jeg har selv staaet paa den samme Plads for kort Tid siden, og jeg har sørgelige Erfaringer for, at man ikke altid ser rigtigt fra den Plads, jeg bøjer mig ikke, fordi den højtærede Forsvarsminister fortæller, at han har set de og de Ting fra den Plads, jeg er ikke overbevist. Og saa kom der yderligere en Udtalelse fra det ærede Medlem fra Ringkøbing. Han sagde, at han havde først tænkt paa for Fredens Skyld at gaa med til Forslaget. Det er altsaa et Forslag, der ikke er saa galt! Hvis man kunde faa Fred, kunde det gaa an at acceptere det Forslag, som foreligger fra Forsvarsministeren. For hvis Skyld? Med hvem skulde da Freden opnaas? Var det med Stormagterne? Nej, det var Fred med Højre. Hvis man kunde faa Fred med Højre, kunde det ærede Medlem fra Ringkøbing gaa med til Forsvarsministerens Forslag. Nu har jeg læst et Afsnit af Forsvarskommissionens Betænkning, og jeg troede i Virkeligheden, at naar Forsvarskommissionen sad i henved 7 Aar, fordi Reformpartiet ansaa det for nødvendigt, for at dens Medlemmer kunde blive saa sagkyndige, som det er muligt for civile Mennesker at blive, betød det noget, naar disse Medlemmer efter 7 Aars Forløb sagde noget, og jeg troede ogsaa, at det betød noget for det ærede Medlem fra Ringkøbing.

Men hvad siger da Forsvarskommissionens Flertal i sin Betænkning? Det siger, at en Fæstning omkring København, „der ikke er tidssvarende, vil i sin ufærdige Tilstand indeholde den største Fare og er derfor aldeles uforsvarlig“, og en Fæstning om København er ikke tidssvarende, medmindre der anvendes over 100 Mill. Kr. paa den. Det har Forsvarskommissionens Medlemmer lært i de 7 Aar. De sige endvidere: „Et Forsvar, baseret paa en stor og stærk Fæstning omkring København, vilde kræve en Overførelse af Tropper fra de andre Landsdele, som for det første ikke kan ventes gennemført, og samtidig nødvendiggøre en Hærordning, der vilde umuliggøre ethvert Forsvar af nogen Betydning overfor Neutralitetskrænkelser i det øvrige Land.“ Er det ikke sandt hvad disse Venstremænd sige? Mener det ærede Medlem fra Ringkøbing, at det kan man ganske rolig slaa en Streg over, og at de Medlemmer, der skrive dette i Forsvarskommissionen, ere blevne vildledte? Eller naar det meddeles senere, at en Fæstning, selv om det lykkes at gennemføre den, vilde være en Fare for vor Neutralitet i Stedet for en Styrkelse, mener